

Tots els gossos van al cel

Gerard Gomila Caro

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Recordo la casa.

Estava baixant el carrer de l'església de Sant Pere. Es tractava d'una casa unifamiliar de tres plantes. Tenia un jardinet amb un arbre mig mort, el fruit del qual eren fulles seques que servien per donar al terra de rajola, una sensació d'eterna tardor però d'un mode ronyós: les fulles eren negres y feien una olor penetrant de plataner marcit. La mena de tardor que només es recorda per les riades que arrosseguen un asil ple de gent gran, i que per coses de la vida, acaben colgats de fang i runa al peu d'un plataner.

- El va portar el seu avi. El va trasplantar de la riera al jardí. Feia més goig, ara farà un any. Vols mes coca-cola?

- No gràcies. Que fa el gos?

Em va semblar endevinar una sensació de neguit, quant vaig esmentar el quisso. Ho vaig deixar anar, perquè el dia anterior el gos era a un racó del jardí panxa enlaire, amb la llengua fora. Es normal, hom diria en els gossos.

El problema es que no es va moure d'ençà que vaig arribar a quarts de cinc de la tarda fins a les nou del vespre.

- Potser que parlis amb l'Eduard, vull dir que s'estima molt el gos i he pensat que el millor que pots fer per a ell.. ja saps.

Semblava dubtar, es va gratar l'orella i va treure la llengua i fer cara d'estar grogui.

Ja saps... sobre el gos.

Es va encongir d'espatlles i va respirar profundament. Em vaig mirar l'animal: duia una manta que li tapava el cos; el cap sortia i la llengua era lila. La mare de l'Eduard s'en va adonar i es va apressar a anunciar que li havia posat el mateix Eduard, la nit anterior. "Sembla que pensa que esta rígid perquè te fred".

No sap que la gent es mor? – Vaig dir.

- Sí que ho sap, però te un trauma molt gran amb el veí del costat. Jugava al pati y el veí va tenir un cobriment de cor. Va veure com va caure i com corria la família, l'ambulància i tota la resta. Es veu que el va afectar. El veí s'en va sortir, vull dir que afortunadament ho van agafar a temps però l'ensurt sembla que el va afectar més del que ens pensàvem.

L'Eduard va sortir al pati en aquell moment. Anava vestit amb pantalons curts i amb una camiseta negra; es va quedar al davant del ca i se'l va mirar fixament. "Encara dorm" va dir.

- Si..sembla que passa sovint, vull dir això de dormir. N'hi ha que són molt dormilegues. Tenia un avi...

- Un avi que dormia molt?

- Si, de fet encara hi es.

- I no el desperteu? Per dinar, per exemple?

Vaig pensar en això que diuen de "A la taula i al llit al primer crit". Em vaig imaginar que el meu avi, al cel sia seria sord com una tapia per aquest pobre jan. Tenia que canviar de tàctica.

- Ben pensat potser fa comèdia-. Va dir de sobte.

- Que vols dir? Que fa com els mims? Els homes estàtua de Barcelona?

- Si. Perquè no? Potser si li llenço la pilota s'aixeca i la va a buscar.

- Es una possibilitat, es clar. Per cert Eduard, com es diu el gos?

- Llätzer.

- Molt apropiat.

L'Eduard va furgar un cistell i en va treure una pilota vermella. La va llençar i va rebotar a la tanca del jardí, va picar al tronquet esprimatxat del plataner i va rodar fins a aturar-se dramàticament al cap del gos. Fins hi tot estàtic, tan nerviós com sóc, em movia mes que aquell animal.

- Vaja, sembla que dorm molt profundament. Va dir resignat l'Eduard.

- Si, ara dorm- Vaig dir solemne.

La seva mare em va acomiadar quant marxava. Em va preguntar discretament com havia anat, tot plegat. "No ha anat" vaig dir. Em va dir que ja li ho diria ella, que sembla que tenia que haver començat per aquí

A l'endemà el gos seguia com si fos una escultura víctima d'un acte vandàlic, només que aquesta feia pudor. Els mosquits del plataner anaven i venien enfeïnats del arbre fins al quisso i de tornada. L'Eduard va sortir a rebrem. Es va depurar davant del cadàver –si, ara ja no tenia cap altre nom- d'en Llätzer i el va ruixar amb desodorant. "Pel mal alè" em deixar anar, tot

justificant-se.

Vaig seguir amb el meu programa de repàs, però de tan en tan, mirava al jardí per veure aquells ulls negres com les ametlles garapinyades que em guaitaven inerts. L'Eduard no semblava parar atenció. Vaig dispensar-me per anar al lavabo i quant i vaig tornar no hi era.

- Eduard? On t'has posat?

- Aquí, sóc aquí –entrar al menjador de nou i prengué seient- Perdona però es que s'havia parat un corb a fer mal al Llätzer. Li treia les lleganyes, em sembla.

Em va agafar massa esgarrifança per mirar per la finestra, de manera que vaig tancar la persiana. No feia ni cinc minuts d'aquest incident que em vaig canviar de cadira per donar l'esquena a la finestra. El pitjor seria quant sortís, el meu pla era tapar-me la cara amb la carpeta i aprestar el pas fins la tanca, aleshores reprimiria les ganes de mirar i sortiria corrent. Suposava que si l'Eduard es trobava amb un gos borni l'impacte d'aquella visió dantesca li provocaria un trauma que esborraria l'altre trauma. Antuvi pensava que “un clau es treu amb un altre clau” això es avanç d'aprendre quatre coses sobre la canalla, de fet, es anterior a descobrir que sóc massa curt de gambals per fixar un clau sense ensopegar amb els dits avanç.

L'endemà, només picar el timbre de la porta, una fulla de plataner em va caure al cap. La mare de l'Eduard va improvisar un somriure forçat. No entenc perquè la gent riu, quant de veritat tenen ganes de cridar. Jo, quant vaig passar endins i vaig ensumar la sentor del gos sense ull, amb la llengua verdosa, tenia ganes de plorar però,

quant vaig veure l'Eduard vaig riure falsament. Que n'és de difícil el món!

Un cop dins em vaig concentrar en la classe de repàs de català: va treure el singular, el plural i els adjectius de la frase "el meu gos es mort" després al repàs de ciències naturals vam estudiar els cucs. Li vaig ensenyar una foto d'un llimac blanc, per fer-ho menys violent li havia pintat una cara riallera i unes orelles com les del Mickey Mouse. "El nostre amic el cuc" el vaig presentar i vaig posar veu de falset "M'agradaria veure si trobo algun ésser moribund per nodrir-me". Vaig arquejar les celles quant vaig anunciar amb veu de patufet que ensumava que el sopar ja era a taula. Vaig girar el llibre de Naturals fins la finestra i li vaig picar l'ullet fins que em va quedar el tic del Quim Monzó.

Vaig sortir per la porta del darrera i la mare em va assegurar que això no passaria d'aquella nit.

A casa sopava i comentava la jugada:

- Coi! Es que mira que ets ruc! Digues que es mort i ja està!
- No es tan fàcil la canalla d'avui són d'un altre pasta.
- Una colla de marietes – Va bramar mon germà amb una pota de pollastre a la mà.
- No es tan fàcil- Vaig dir contrariat.
- Bah! Estàs carregat de punyetes -va dir mon germà.-
¿És necessari que li piquis l'ullet a la meva xicota?
- Que dius? M'hi he fet mal aquesta tarda. Ja t'he dit que no era tan fàcil.

A l'endemà portava una mascareta i una bossa negra. Pensava llençar-lo al contenidor de la brossa.

- I que li haguessis dit? – Em diria, unes hores més tard, la seva mare.

- Que se l'ha emportat la cigonya. Porta nens i gossets al món i se'ls endú. Pensava fer-ho passar per una mena de “mili” dels gossos. Es clar que en Llätzer no tornaria mai. Es faria mal en unes maniobres canines i assumpte arreglat.

Afortunadament, res d'això va fer falta, però quant vaig arribar aquell dia a la finca això no ho sabia. Va ser entrar la tanca, que aquell gos em va venir a rebre caminant per sobre de les pedres a pas lleuger. Es va llevar i em va bordar una estona.

La mestressa de la casa em va trobar de genolls amb el rosari a la mà. La mare de l'Eduard em va picar l'ullet i jo li vaig picar seixanta vegades l'ull de baldat com estava.

Em va fer seure a la terrassa i em va explicar, que per la nit, el veí i ella se les havien arreglat per treure el gos difunt i, per mediació d'un amic de la família n'havien aconseguit un altre de la mateixa raça i edat. En acabat de prendre la infusió de til·la li vaig dir que deixéssim la classe de repàs pel dilluns, que no em trobava massa fi.

Em van acomiadar tots tres al jardí: la mare de l'Eduard, l'Eduard i el gos, que vaig batejar interiorment amb el nom de “Pobre-desgraciat-no-saps-pas-on-t'has-ficat”.